

Video mapping. Nowa forma praktyk audiowizualnych

Streszczenie

Celem rozprawy doktorskiej jest analiza zjawiska video mappingu jako nowej praktyki audiowizualnej. Jest to stosunkowo nowe działanie medialne przynależące do obszaru przestrzennej rzeczywistości rozszerzonej (*spatial augmented reality*). Video mapping obejmuje zaprojektowaną przy użyciu oprogramowania komputerowego animację w technikach 2D i 3D, dołączone do niej efekty dźwiękowe oraz muzykę, a także sam akt ich projekcji na materialnym, często trójwymiarowym obiekcie czy przestrzeni.

Rozprawa składa się z trzech rozdziałów. W pierwszym rozdziale autorka skupia się na określeniu historycznych, prekursorskich działań dla tej praktyki audiowizualnej, które pozwalają określić jej zasadnicze właściwości. Kluczem do ich wyboru staje się nie tylko stworzona czy uzyskana przez twórców iluzja alternatywnej rzeczywistości reprezentowana przez dzieła malarskie, zjawiska optyczne, pierwsze projekcje czy ruchome obrazy, ale również dominujące w trakcie ich doświadczania uczucie zauroczenia widza. W rozdziale tym przywołane i omówione zostają również najważniejsze nazwiska twórców i prekursorów rzeczywistości rozszerzonej oraz eksperymentatorów dążących do przekroczenia dotychczasowo rozumianej ramy ekranu oraz samego jego pojęcia.

Rozdział drugi, choć prezentuje różne ujęcia i funkcje video mappingu, związanego z przemysłem, edukacją i rozrywką, poświęcony jest przede wszystkim jego artystycznej odmianie. Autorka, poprzez wywiady z artystami tworzącymi video mappingi oraz własne badania, podejmuje próbę zdefiniowania gramatyki video mappingu, charakteryzuje proces technologiczny prowadzący do powstania tej formy oraz dominujące w niej style, motywy i strategie. Rozdział ten w sposób szczególny skupia się na architektonicznych video mappingach utożsamianych często z tą formą, które tworzą nowe wizerunki miast i zmieniają sposoby doświadczania przestrzeni publicznych.

Trzeci, ostatni rozdział stanowi formę namysłu nad zagadnieniami zmieniającymi dyspozytyw oraz percepcję widzów doświadczających video mappingów. Poprzez pogłębione analizy czerpiące z tekstów kognitywistycznych, fenomenologicznych oraz szereg innych teorii oraz refleksji autorstwa filmoznawców, medioznawców, a także filozofów, autorka

dostrzega w formie videomappingowej fascynację ruchomym obrazem przekraczającym granicę percepcji świata i wiarę w możliwości technologiczne.

Video mapping stanowi według autorki formę „nowego nowego kina atrakcji”, która niczym pierwsze filmy ery kina niemego odwołuje się do emocji widzów, zaskakując możliwościami metamorficznymi ruchomego obrazu umieszczonego w kontekście rzeczywistej materii. Jak dowodzi w rozprawie, praktyka ta reprezentuje obecnie nową logikę widzenia i doświadczania, w której technologia staje się głównym sposobem poznawania świata, wirtualnym oknem, przez które patrzymy, aby zrozumieć realność. Poprzez audiowizualne zapośredniczenia ten typ patrzenia zawarty w sztuce video mappingu strukturyzuje współczesny świat, mediatyzując i tworząc nową odmianę zmysłowości.